

ROMUL IN REM.

DAVORIN BIZJAK.

IVAN CANKAR:

ZDENKO PETERSILKA.

I.
S noči se je dovršila tragedija v naši ulici, kakor se vrše ne-prestano, brez glasú in brez spomina. Prebledeval bi človek, če bi se pred njegovimi očmi nastežaj odprlo to sivo, brezkončno zidovje. Nikjer drugod ne more biti tako globoko in silno hrepenenje v daljavo, preko obzorja, nikjer drugod tako velik strah pred sedanjostjo in tako otroški up v prihodnjost. Zato pač me je bil prhnil vihar v ta temni kraj...

Zgodilo pa se je, kakor bom po vrsti povedal.

V zgodnjem času svojega pregnanstva sem slonel некоč ob oknu in tedaj se je prikazala na ulici črna procesija; bližala se je počasi, s truščem, krikom in smehom. Sami otroci so bili; umazani, kričavi, gola glavi paglavci, kuštrava, bosa dekleta; sredi kričeče, plešoče procesije pa se je zibal čuden par. Moški je bil zelo dolg in strahovito suh, od daleč je oznanjeval jetiko in pijanost; na glavi je imel obnošen cilinder, nosil ga je postrani, visoko nad čelom; oblečen je bil v črno suknjo s škrici; preohlapna in prekratka mu je bila, na hrbtu so se vile gube, iz rokavov pa so daleč molele gole, tenke, poraščene roke; tudi ozke, svetle hlače so bile prekratke zanj in